

Arrest

nr. 163 677 van 8 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 14 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, geboren te Teheran op 8 oktober 1972. Verzoekende partij is op 20 maart 2013 het Belgische Rijk binnengekomen. Zij was hierbij in het bezit van een geldig Iraans paspoort en een geldig Frans visum type C.

Aan verzoekster werd op 25 maart 2013 een aankomstverklaring afgeleverd waarbij zij werd toegelaten tot verblijf tot 4 april 2013.

Op dezelfde dag won verzoekster samen met dhr. T.-A S informatie in bij de burgerlijke stand te Leuven omtrent een voorgenomen huwelijk.

Op 2 april 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot verlenging van de aankomstverklaring.

Op 15 april 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedesbestrijding (hierna: de gemachtigde van de Staatssecretaris) een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 23 april 2013 aan verzoekster betekend. Verzoekster werd op 6 mei 2013 in illegaal verblijf aangetroffen door de politie van Leuven. Op dezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten dat op 7 mei 2013 aan verzoekster werd betekend.

Op 11 mei 2013 werd verzoekster nogmaals in illegaal verblijf aangetroffen door de politie van Leuven. Op dezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, dat tevens op dezelfde dag aan verzoekster werd betekend.

Op 9 augustus 2013 weigerde de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Leuven het voorgenomen huwelijk te voltrekken.

Op 30 oktober 2013 werd verzoekster wederom in illegaal verblijf aangetroffen. Op dezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten dat eveneens op dezelfde dag aan verzoekster werd betekend.

Op 31 oktober 2013 stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris een synthesesnota verwijdering op.

Op 12 november 2013 werd verzoekster nog een keer in illegaal verblijf aangetroffen. Verzoekster werd overgebracht naar het centrum in Steenokkerzeel en op dezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), dat op dezelfde dag aan verzoekster werd betekend.

Op 14 november 2013 diende verzoekster een eerste asielaanvraag in. Het Nederlands werd daarbij bepaald als taal van het onderzoek, gelet op de vraag van verzoekster om bijstand van een tolk in de taal Farsi.

Op dezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing werd op 18 november 2013 aan verzoekster betekend.

Dit is de bestreden beslissing.

Op dezelfde dag werd eveneens een beslissing tot bevel tot vasthouden op een welbepaalde plaats genomen (bijlage 39bis) genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris. Ook deze beslissing werd aan verzoekster betekend op dezelfde dag.

Op 19 januari 2013 legde verzoekster een verzoekschrift conform artikel 71 Vreemdelingenwet neer ter griffie van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven.

Op 26 november 2013 oordeelde de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven bij beschikking de toepassing van de Vreemdelingenwet te handhaven. Verzoekster werd bijgevolg verder aangehouden.

Verzoekster tekende tegen deze beschikking op 27 november 2013 hoger beroep aan.

Op 29 november 2013 weigerde de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 11 december 2013 verklaarde de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Brussel bij wege van arrest de vordering ontvankelijk doch ongegrond. De bestreden beschikking werd hierbij bevestigd.

Verzoekende partij diende op 28 januari 2014 in het kader van haar tweede asielaanvraag een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 23 januari 2014 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer X.

Bij arrest nr. 118 156 van 31 januari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 23 januari 2014 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag bevolen.

Op 7 februari 2014 diende verzoekende partij een verzoekschrift in tot nietigverklaring van dezelfde beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Verkeerdelijk werd door de Raad geacht dat het een geheel nieuw beroep betrof en werd een nieuw rolnummer toegekend, zijnde X

Op 10 februari 2014 diende verzoekende partij in het kader van haar derde asielaanvraag, zonder uitspraak af te wachten van de Raad in voormeld beroep, een verzoekschrift in tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 29 januari 2014 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer X.

Bij arrest van de Raad nr. 136 861 van 22 januari 2015 werden de beroepen in de zaken RvV X, X en X verworpen.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam : Absalan

voornaam : Soudabeh

geboortedatum : 08.10.1972

geboorteplaats : Teheran

nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat

de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 23.4.2013, 7.5.2013, 11.5.2013, 30.10.2013 en 12.11.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft deze bevelen niet aangevochten, zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/115/EG, artikel 7 van de procedurerichtlijn en artikel 8 EVRM doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat *in casu* van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Ook nog zal de minister of zijn gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Ook artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen waarmee rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid.

2.3. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: *artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/115/EG, artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij voert een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/112/EG bepaalt:

"Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt."

Een lopende asielprocedure met beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient aanzien te worden als een procedure zoals vermeld in artikel 6.5 van de Richtlijn.

De Richtlijn stelt dat in dat geval moet overwogen worden om af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit.

Dergelijke overweging, die kan leiden tot het wel verlenen van een terugkeerbesluit, is niet aanwezig in de hier bestreden beslissing.

Er is overigens in de bestreden beslissing geen enkele vermelding van artikel 6.5 van de Richtlijn”.

3.1.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij had afgewezen en dat zij niet beschikte over een paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

Verzoekende partij geeft bovendien inhoudelijke kritiek waardoor ze blijk geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 6.5 van de Richtlijn verwacht, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen en de beroepsmogelijkheid die voor de verzoekende partij openstaat bij de Raad. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing motieven terug te vinden inzake artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/112/EG terwijl deze bepalingen van deze richtlijn werd omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27 februari 2012). Verzoekster toont hoe dan ook niet aan waarom geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen worden gegeven te meer nu artikel 74, § 2 van hogergenoemd besluit stelt: *“Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend”*. Aldus in zoverre verzoeksters asielaanvraag nog hangende zou geweest zijn, was artikel 39/70 van toepassing.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Een tweede middel is afgeleid uit de *“schending van artikel 7 van de procedurerichtlijn (Richtlijn 2005/85/EG): Het recht om gedurende de behandeling van het asielverzoek in de lidstaat te blijven! Schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 18.12.1980. Schending van artikel 75, § 2, artikel 81 van het Vreemdelingen KB van 8 oktober 1981”*.

Verzoekende partij zet als volgt uiteen: *“Op 29.11.2013 werd door de CGVS een beslissing tot weigering van asiel genomen. Tegen deze beslissing wordt door verzoekster beroep ingesteld bij de RvV. Deze procedure is hangende.*

In haar arrest van 26 november 2009 stelt het Grondwettelijk Hof:

“De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 « inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming ».

We bevinden ons in casu dus in het toepassingsgebied van richtlijn 2004/83.

Bijgevolg is de procedurerichtlijn van toepassing (zie artikel 3 Richtlijn 2005/85/EG voor het toepassingsgebied).

Art. 7 van de Procedurerichtlijn luidt als volgt:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook in strijd met artikel 7 van de procedurerichtlijn. Verzoekster heeft dan ook het recht in België te blijven tot de bevoegde autoriteit beslist heeft over zijn asielaanvraag.

De wettelijke bepaling van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet inzoverre deze wordt toegepast op asielzoekers die een nog lopende vernietigingsprocedure hebben bij de RvV die terzake volle rechtsmacht heeft, is strijdig met de hogere norm van de Richtlijn.

Om dezelfde reden is artikel 75 § 2 van het VreemdelingenKB in strijd met de Richtlijn.

Het is niet omdat het bevel wordt opgeschort gedurende de procedure bij de RvV dat het wel geldig zou zijn. Een bevel is principieel een terugkeermaatregel. Dit gegeven staat los van de modaliteiten van de uitvoering ervan.”

3.2.1. Verzoekende partij geeft zelf aan bekend te zijn met de afwijzing van haar asielaanvraag door de commissaris-generaal op 29 november 2013. Intussen heeft verzoekende partij drie asielaanvragen ingediend die allen ook in beroep (gekend onder de rolnummers RvV 145 663, 147 350 en 147 408) werden verworpen bij de Raad (arrest van de Raad nr. 136 861 van 22 januari 2015) daarbij oordelend dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Gelet op dit arrest bevindt de verzoekende partij zich thans niet langer “in de asielprocedure”. Zij toont, gelet op het voormelde arrest dan ook niet aan welk belang zij nog kan doen gelden bij deze grief.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Een derde middel haalt verzoekende partij uit de schending van “*artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 18.12.1980. Schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 8 EVRM*”.

3.3.1. Verzoekende partij vervolgt: “*Artikel 74/13 bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*

Verzoekster heeft in België te Leuven een verzoek tot huwelijksvotrekking met de heer T. –A. S., gedaan. Zij huwde reeds religieus met deze man. Het verzoek loopt nog.

Bij de hier bestreden beslissing is met de vereiste van artikel 74/13 op geen enkele wijze rekening gehouden. Het artikel is niet opgenomen in de bestreden beslissing. Er is terzake evenmin enig motief gegeven”.

Echter uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vloeit niet voort dat de verwerende partij steeds moet uiteenzetten waarom zij van oordeel is dat het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een vreemdeling geen beletsel vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Te meer de verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kind is, geen gezondheidsprobleem heeft dat zou verhinderen dat zij terugreist naar het land waar zij voorheen verbleef, en in het administratief dossier nog steeds geen sprake is van een in België erkend huwelijk, kan de Raad niet inzien waarom de verwerende partij hieromtrent enige overweging zou dienen op te nemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.3.2. Waar verzoekende partij artikel 8 van het EVRM inroept, dat de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt, dient zij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen. Inzake artikel 8 van het EVRM beperkt verzoekende partij zich echter tot de uiterst summier vage verklaringen dat het onderzoek naar haar huwelijk nog loopt en onder het punt “*moeilijk te herstellen nadeel*” “*Verzoekster verblijft reeds sedert maart 2013 in België. Zij wenst in België te huwen met de heer Tabari-Asl Saeid. De procedure om te huwen is lopende. Zij vormt een gezin met deze man. Uitvoering van het bevel is in strijd met artikel 8 EVRM*” maar laat na het bestaan van een gezin of een relatie, laat staan een beschermenswaardige relatie, aan te tonen. Nog daargelaten dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij van haar

vermeende gezin wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, merkt verwerende partij op dat de voltrekking van het voorgenomen huwelijk door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Leuven werd geweigerd op 9 augustus 2013. Ter terechtzitting herhaalt de verwerende partij terecht dat uit het administratief dossier nog steeds geen in België erkend huwelijk blijkt, wat verzoekende partij niet betwist.

Een schending van het artikel 8 van EVRM wordt niet aangetoond.

De Raad merkt verder op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden die in het EVRM zijn vermeld, werden geschonden, het recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. De verzoekende partij heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat één van de in het EVRM bepaalde rechten of vrijheden wordt geschonden en zij dus nood heeft aan een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM. Er blijkt derhalve niet dat verzoekende partij dienstig naar artikel 13 van het EVRM kan verwijzen (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451).

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK